

ÅNDSVIDENSKABENS NØDVENDIGHED

MARTINUS

ÅNDSVIDENSKABENS
NØDVENDIGHED



FORLAGET KOSMOS

KØBENHAVN 1965

Copyright
by
MARTINUS 1947

Eget tryk

NÅR MENNESKEHEDEN SABOTERER MILLIONER AF SINE EGNE LIVSCELLER

1. KAPITEL

Situationer i hvilke den akademiske lærde kun er „lægmand”

Inden vi går over til at påvise åndsvidenskabens nødvendighed, vil det være gavnligt først at dvæle lidt ved, hvad „videnskab” i virkeligheden er. Under nævnte begreb skjuler sig nemlig mange fremførte opfattelser, påstande og dogmer, som i sig selv er skrigende imod logikkens love og derfor umuligt kan være „videnskab”. Der hersker nemlig i stor udstrækning den overtro, at alt, hvad en professor, doktor eller en anden autoriseret videnskabsmand eller akademiker fremfører, er „videnskab”. At sådanne

autoriserede lærde i kraft af deres akademiske uddannelse har forudsætninger for at fremføre virkelige, urokkelige kendsgerninger på mange felter er selvfølgeligt. Men det betyder naturligvis ikke, at de samme væsener på alle felter er ufejlbarlige. Ja, de kan endog i visse felter være totalt uvidende. Og i sådanne felter må både professorer og doktorer eller andre akademiske lærde ligesom lægmanden hælde til formodninger eller hypoteser. De nævnte lærde er således ikke i kraft af deres universitetsophold eller studium på en læreanstalt under de hidtil gældende forhold i stand til at hæve sig helt op over lægmandsstadiet. Der er et overordentlig stort område i det daglige liv, i hvilket den materielle eller fysiske videnskab ikke kan fremlægge kendsgerninger og aldrig nogen sinde vil nå frem til at kunne dokumentere for eller imod. Den materielle videnskab kan kun opfatte og dokumentere i tal, mål og vægt. Hvad der ikke kan udtrykkes i denne art facitter, er for den hundrede procent materialistiske videnskabsmand eller forsker absolut uvirkeligt. Han vil derfor benægte eksistensen af ting, der undrager sig volumenkontrol og ikke frem-

træder som rum og tid og derfor ikke kan opgives i mål- og vægtfacitter.

Overfor eksistensen af „Noget” , der ikke kan udtrykkes i mål og vægt eller talfacitter, er professoren eller doktoren lige så fremtrædende „lægmand” som enhver anden, der ikke har akademisk uddannelse. Hans „videnskabelige” benægtelse vil derfor her være lige så „uvidenskabelig” som den almindelige „lægmand”s eventuelle benægtelse af det samme „Noget” .

2. KAPITEL

Hvorfor erkendelsen af den
åndelige verden ikke kan
accepteres af videnskaben

Det store spørgsmål bliver så i første instans dette: findes der da sådanne fakta? Findes der virkelige foreteelser, der ikke kan måles og vejes? Findes der ting, der er hævet over tid og rum, ting, der virkelig eksisterer og kun kan erkendes på en helt anden måde end i form af meter, kilo eller

bølgelængder, eller i form af sten, vand eller luft? Ja, der findes sådanne fakta. Hvordan skulle vi ellers kunne tænke eller forstå? Selvfølgelig den menneskelige tanke er vel hverken sten, vand eller luft? Man vil sikkert nå frem til at kunne måle den i „bølgelængde“, men kan et sådant mål være nogen forklaring på, hvad tanke er? Og er der indenfor de levende væseners psykiske side ikke så mange fakta, at de så at sige udgør en hel verden, ja, et tilværelsesplan? Det er dette tilværelsesplan eller denne psykiske side ved den fysiske verden, der i religionerne er betegnet som „den åndelige verden“.

Ethvert normalt menneske kender dette at tænke og ved også, at det er noget, der foregår i hjernen, men hvordan denne proces i virkeligheden udløses, og hvad tanke er, ved det umådeligt lidt eller slet intet om. Denne tankens eksistens forekommer altså side om side med de tre andre materietilstande: sten, vand og luft. Under princippet „sten“ skal her forstås alle eksisterende faste stoffer. Under princippet „vand“ vil her være at henføre alle flydende stoffer, ligesom vi under princippet „luft“ henreg-

ner alle luftarter eller luftformige stoffer.

Medens den materielle eller fysiske videnskab nu begynder at føle sig hjemme i variationerne af materien indenfor de nævnte tre principper, er den endnu i højeste grad famlende og søgende på det igennem disse tre principper åbenbarede fjerde princip: „Tanken” eller „tankeverdenen”. Da den materielle videnskab kun kan betragte mål og vægt, tids- og rumbegreber, volumen og hastighedsgrader som fundamentet for en virkelig „videnskab”, kan den ikke med denne indstilling få „tankeverdenen” eller materiens fjerde princip med ind under sin erkendelse som videnskab. En tanke kan jo ikke vejes og måles i meter, liter eller kilo. Og selv i sådanne tilfælde, hvor det virkelig ville lykkes igennem et dertil egnet måleapparat at konstatere en reaktion af tanken, ville denne konstatering kun blive en oplevelse af tankens energiarts ydre materielle virkning, altså en ny oplevelse af vibrations- eller hastighedsgrader. Men tankens virkelige natur eller inderste væsen ville stadig være en gåde, stadig være mystik. At man kan konstatere tanken som en art elektrisk vibration, kraft eller bevægelse fjerner jo

ikke mystikken og kan umuligt være et fyldestgørende svar på spørgsmålet om dens inderste analyse. At tanken er en elektrisk vibration eller bølgelængde eller lignende forklarer jo ikke, hvordan det går til, at den fornemmes som begær, vilje, glæde og sorg. At konstatere disse forekomsters reaktioner i hjernen som vibrationsgrader eller bølgelængder er kun en oplevelse af nye talfacitter. Denne oplevelse kan derved kun skabe en yderligere forlængelse af den materielle videnskabs øvrige ocean af tal, mål- og vægtfacitter.

3. KAPITEL

Der er mere til mellem himmel og jord end sten, vand og luft

Da tankeverdenen er selve livsoplevelsen, ja er selve livet, kan den ikke udtrykkes ved mål og vægt, ved vibrationsgrader eller bølgelængder, da den slags facitter kun er døde eller livløse foreteelser. De forklarer ikke, hvad eller hvem det „Noget” er, der

fornemmer tanken som begær og vilje, som sorg og glæde, det „Noget”, som netop begærer tankens mysterium opklaret, det „Noget”, som forklarer materien i mål- og vægtfacitter. Kan en sten, kan noget vand eller luft eller en kombination af disse materiers eneste fysiske bestanddele tænke, begære, føre vilje, tale og handle, føle glæde og sorg, behag eller ubehag? Så længe det er en kendsgerning, at der forekommer „Noget” i tilværelsen, der kan fornemme, begære, tale og handle, føle sult og mættelse, føle glæde og sorg, er det også en kendsgerning, at der er mere til mellem himmel og jord end netop sten, vand og luft, og at enhver, der benægter dette, benægter fakta og på dette specielle område endnu kun er „lægmand”. Et sådant væsen er endnu på selve livsstudiets område et ganske uforuende væsen, hyldet i overtro, hvad enten det er professor, doktor eller på anden måde repræsenterer et stort materielt studium.

4. KAPITEL

Når man har forladt de levende fakta for at leve på de døde

Vi ser således her, at der mangler noget i den moderne verden. Efter at man har forladt troen på religionernes forkyndelser og dogmer og er gået over til at erstatte disse med videnskabelige mål- og vægtfacitter, har man forladt de levende fakta for at leve på de døde. At dette er rigtigt, bliver til kendsgerning igennem den omstændighed, at menneskeheden af i dag, midt i sin overflod af materiel viden og kunnen, midt imellem sine overordentligt fremtrædende vældige kraftmaskiner, ved hjælp af hvilke den frembringer nyttegenstande i tusindvis, klæder, lys og varme såvel som en mangfoldighed af næringsmidler, rigelig til overdådigt at dække det jordmenneskelige forbrug, befinder sig midt i en fortvivlet og tilsyneladende håbløs kamp for sin eksistens. Og hvem er det så, at menneskeheden befinder sig i en livsfarlig kamp med? Ja, det er, hvor utroligt det så end kan lyde, udelukkende kun med sig selv. I sin åndelige blindhed mobi-

liserer den hele sin materielle viden og kunnen i det dræbende princips favør. Og med den mest genialt udtænkte mordteknik udløser den en massedolkning af sit eget legeme, den samlede menneskehed. Foruden at den saboterer og splintrer en masse af de af den selv allerede opbyggede geniale kulturgoder og udtryk for humanitet, torterer, lemlæster og myrder den i millionvis sine egne livsceller, hvilket vil sige de individer eller mennesker, den består af, samtidig med, at den gør store og frugtbare områder til valpladser, til dødsterræner, til ørkener, og vældige verdensbyer til ruinhobe.

5. KAPITEL

Mål- og vægtfacitter kan ikke
være fyldestgørende basis for
virkelig livslykke

Hvordan skal den samlede menneskehed blive sund og rask? Hvordan skal helheden kunne blomstre? Hvordan skal en „varig fred” kunne bygges op på de foran nævnte

metoder og principper? Er det ikke her soleklart, at der mangler noget? Er det ikke lige så soleklart, at den materialistiske videnskabs ocean af mål- og vægtfacitter ikke er fyldestgørende i skabelsen af menneskehedens sande lykke? Er det ikke tydeligt at se, at forståelsen af jordmenneskehedens sande vel endnu ikke har noget med virkelig videnskab at gøre? Er det ikke en kendsgerning, at man lever i den illusion eller overtro at kunne skabe en „varig fred” med en opretholdelse af en permanent krig? Man dygtiggør sig i at myrde, lemlæste og ødelægge og fabrikterer hertil de mest geniale tekniske instrumenter og maskiner og forstår slet ikke, at alle disse krigsmaskiners funktion kun er et slag imod materien. De er ganske vist rettet imod menneskehedens egne kroppe af kød og blod, men hvad er kød og blod? Er det andet end sten, vand og luft? De rammer ikke, og kan aldrig nogen sinde komme til at ramme selve krigens årsag, der nemlig slet ikke forekommer hverken i stenen, vandet eller luften, men udelukkende kun i - tanken. Hvad nytter det, at så mange kulturcentre lægges øde, så og så mange millioner af mennesker dræbes og lemlæ-

stes, eller at der opstår så og så mange store stående hære og flåder til „forsvar”, de fjerner ikke selve krigens sande årsag, der som nævnt ikke forekommer i stenen, vandet eller luften og derved heller ikke kan forekomme i kødet eller blodet, men udelukkende kun i den verden, den materialistiske videnskab benægter, nemlig „den åndelige verden”.

6. KAPITEL

Hvad der i dag er menneskehedens sande ulykkesårsag

Det er således ikke menneskehedens materielle verden, dens jord og himmel, dens kroppe, dens øjne, øren, lunge og hjertefunktion, der er noget i vejen med, men dens „tankeverden”. Menneskehedens tænkeevne har altså ikke fået sin videnskab, således som dens materielle verden har fået det. Det er denne omstændighed, der er årsag til al krig og blodsudgydelse rent bortset fra, at det også er i tankeverdenen, at årsagen til

alle menneskehedens øvrige onder, dens sorger og bekymringer har sit sæde. Det, der i dager menneskehedens sande ulykkesårsag, er således den omstændighed, at den lever i to verdener, men erkender kun den ene, nemlig den fysiske. Denne er den, som nævnt, højt videnskabelig bevidst i, medens den i en altdominerende udstrækning benægter den anden verden, nemlig den åndelige, som realitet. Det er denne benægtelse, der i alle forhold uden undtagelse kommer ethvert af sine ophav dyrt til at stå og umuliggør enhver virkelig lykke for et samfund af sådanne ophav. Den „varige fred“, som menneskeheden så længselsfuldt begærer og venter, kommer altså aldrig nogen sinde til at kunne eksistere i en verden med den mentale indstilling eller ignorering af tankeplanet eller den åndelige verden, som jordmenneskehedens afslører. Vejen til fred går udelukkende kun igennem videnskabeliggørelsen af væsenernes tankeverden, således at de bliver lige så hjemme i denne såkaldte „abstrakte“ verden, som de nu er hjemme i den konkrete fysiske verden. Jordmenneskene kan ikke blive ved med kun at erkende den virkelige verden, der direkte omslutter de-

res Jeg, som en blot og bar abstrakt eller imaginær verden. Den må blive lige så konkret eller realistisk som den fysiske verden.

7. KAPITEL

Kun en virkelig tanke- eller åndsvidenskab kan genoprette menneskehedens sjælelige eller åndelige stabilitet

Nu vil man måske her indvende, at man slet ikke er så ukendt med tankeverdenen som ovenfor nævnt. Ja, man kan endog igennem den autoriserede videnskab blive uddannet som psykolog, hvilket vil sige til ekspert i alt, hvad der angår det levende væsens psyke eller sjæl. Hertil kommer jo også den filosofiske uddannelse indenfor samme videnskab. Men hvad ved nu disse autoriserede psykologer og filosoffer? Hvor meget har man igennem den autoriserede akademiske uddannelse kunnet give sådanne væsener af indblik i det menneskelige sjælelivs mysterium eller af selve livsmysteriets løsning?

Ja, her må man huske på, at denne side ved den autoriserede videnskab endnu er i sin allerførste spæde begyndelse. Og selv om den nu kan begynde at gøre en vis nytte indenfor visse overfladiske grene af det jordmenneskelige sjæleliv, har den endnu intet positivt, der kan underminere den materialistiske videnskabs benægtelse af, og kontrære holdning overfor den virkelige åndelige verdens eksistens. Nævnte gren af den autoriserede videnskab kan derfor umuligt bringe menneskeheden ind i det virkelige fuldkomne fortrolige forhold til dens tanke- eller sjæleverden, der skal til for at kunne afskaffe krigen såvel i individernes indre verden som i deres forhold til den ydre verden, deres omgivelser og næste. Den autoriserede materialistiske videnskab vil derfor umuligt kunne erstatte tabet af den fundamentale tryghed, åndelige stabilitet eller sjælefred, som menneskene med tabet af deres religiøse trosevne og den herved bristede inderlighed i deres gudsbegreb eller forhold til Forsynet har mistet.

Jordmenneskehedens virkelige og absolutte redningsplanke i deres nuværende kulminerende mørketilstand vil derfor udeluk-

kende kun kunne være skabelsen af en virkelig konkret videnskab på tanke- eller sjælelivets område. Menneskene må lære det levende væsens sjælelige eller åndelige struktur og de evige livslove at kende, ikke som noget „abstrakt”, men som en virkelig videnskabelig realitet i vågen dagsbevidst analyse. En sådan videnskab er åndsvidenskaben.

KOMMUNISME OG DEMOKRATI

8. KAPITEL

Hvad „videnskab” er

Virkelig åndsvidenskab forekommer altså endnu ikke som noget, der fundamentalt kan studeres på staternes universiteter og læreanstalter. Men dette forhindrer ikke åndsvidenskaben i at være „videnskab”. Virkelig „videnskab” er en beretning om reali-

stiske kendsgerninger eller erfaringer. Og det kan ikke bestrides, at sådanne kan blive til uden universiteters eller professorers autorisation. En kendsgerning er „videnskab“, ligegyldigt om det er en lægmand eller professor, der har oplevet den. Åndsvidenskaben er en række erfaringer eller kendsgerninger, der ikke er oplevet af den materialistiske videnskab og umuligt vil kunne opleves af denne. Førstnævnte videnskab kan derfor heller ikke regne med den materialistiske videnskabs acceptation. Men dette forhindrer jo ikke åndsvidenskaben i at være kendsgerninger og dermed videnskab.

9. KAPITEL

Menneskeheden befinder sig i et
styrt imod diktaturet

Filosofiske systemer eller synspunkter har ikke kunnet give menneskene den fornødne sjælelige indsigt, der kunne forhindre det vældige styrt hen imod totalitærisme eller

diktatur, som alle stater af i dag befinder sig i, ligegyldigt hvad de så end kalder dette styrt eller denne deres fysiske og sjælelige skæbne i øjeblikket, ligegyldigt om de kalder denne deres tilstand for „demokrati” eller „kommunisme”.

Begge disse to opfattelser begyndte i sin tid som udmærkede teoretiske idealsystemer, men fik ikke ret lang levetid grundet på en usynlig magt, som menneskene endnu ikke er blevet klar over. Denne magt tvinger uundgåeligt alle politiske systemer af i dag, både i Vesten og i Østen, både i Syden og i Norden, mere og mere ind under diktatur. Diktatur berøver menneskeheden friheden. Denne berøvelse skaber had og begær efter udfrielse af åget, skaber oprørstendenser imod systemet. Dette tvinger igen diktaturet eller magthaverne til opretholdelse af et voksende hemmeligt og åbent politi, en større og større livvagt, der må foretage så mange arrestationer, at de ordinære fængsler ikke slår til. Man må derfor benytte sig af de såkaldte „koncentrationslejre”, hvilket vil sige barakbyer med pigtrådsspærringer, vagttårne, bevæbnede vagtposter, tortur- og gaskamre og andre sadistiske påfund

indtil en sådan grad, at „her lades alt håb ude” for de ulykkelige, der i deres retmæssige frihedskrav er havnet her. Ja, disse koncentrationslejre er for længst afslørede som rene mentale og legemlige kræftsvulster i jordmenneskehedens fysiske struktur, udløsende alle de forfærdeligste sadistiske tendenser hos de individer, der er disse helvedesterræners bødler og slavefogeder.

Det er tåbeligt at tro, at ikke alle lande eller stater af i dag er i vældigt skred hen imod dette sadistiske helvede, der må ende med udslettelse af al kultur på jordens overflade, hvis ikke menneskene bringer deres „demokrati” og „kommunisme” af i dag bort fra den himmelråbende falske kurs, som de i deres intellektuelle blindhed i de seneste årtier har begyndt at sværge til.

10. KAPITEL

Hvad sand „demokrati” og sand „kommunisme” ikke kan være, og hvad de er

„Demokrati” og „kommunisme” kan ikke være en stats hensynsløse forfølgelse og slavelækning af individet og den heraf følgende udvikling af en tyranniserende, hæslig magtbrynde hos en eller anden selvbestaltet herskende lille klike og dens håndlangere. „Demokrati” og „kommunisme” kan ikke være en stats opretholdelse ved hjælp af alle mulige moderne gangstermetoder med en ubarmhjertig og hensynsløs skatteplyndring, en pludselig laden hånt om al ejendomsret, skabende et sådant væld af restriktioner, at individet ikke mere kan købe en strømpe, en skjorte eller lignende uden med diktaturrets tilladelse. Det kan heller ikke være demokrati eller kommunisme at opretholde en politisk eller statslig struktur, der er et tyngende, nedbrydende åg på ethvert personligt initiativ og talent i form af en hensynsløs, båndlæggende berøvelse af dets frugter. Demokrati og kommunisme kan ikke

være en statslig struktur, der er et tyranni, overfor hvilket individet absolut ingen beskyttelse har. Ligeledes kan demokrati og kommunisme heller ikke være en struktur, der tvinger alle til at være angivere eller „stikkere” for overhovedet at kunne sikre sit eget skind. Hvordan skal en varig fred kunne blive til virkelighed inden for et system, der forekommer som en kulminerende udklækningsanstalt for alle de laveste dyriske naturer i mennesket?

Det er ikke så mærkeligt, at menneskenes politiske struktur idag hverken er sand demokrati eller kommunisme. Disse to politiske begreber kan nemlig udelukkende kun udgøre én og samme ting, nemlig en altomspændende „varig verdensfred”. Hvad der ikke er virkelig „fred” kan umuligt være demokrati eller kommunisme. Sand demokrati og kommunisme kan udelukkende kun være en statslig struktur, et politisk system, der garanterer individet dets fulde personlige frihed og alle frugter af dets talenter eller nyttige frembringelser. Det er et system, der beskytter individet imod ethvert tyranni og misbrug fra andre væseners side. Det er et system, hvis fornemste opgave er

at finde ud af, hvilke talenter der skjuler sig i enhver borger, der kommer til verden, for derigennem at kunne garantere samme borger den højeste udvikling eller uddannelse af de samme talenter, vidende at kun på denne måde bliver individet til den højeste gavn og glæde for sig selv og staten. Det er således et system, der er baseret på menneskelige evner og talenter i stedet for på penge og guld. Det er et system, der er baseret på den viden, at staten består af individer, og jo højere disse individers talenter og evner kan bringes op, desto større fuldkommenhed i ånd og kultur og til desto større velsignelse for borgerne vil samme stats fremtræden blive.

11. KAPITEL

Hvorledes demokrati og kommunisme er blevet det modsatte af, hvad de var tiltænkt

Virkeligt demokrati eller kommunisme er således lige akkurat en modsætning til de be-

stående politiske systemer af i dag verden over. I dag er hver stats regering blevet en magtgruppe med en mere eller mindre åbenlys eller camoufleret, diktatorisk myndighed og udfoldelse, medens de øvrige borgere i tilsvarende grad er mere eller mindre åbenlyst eller camoufleret slavelænket af nævnte magtgruppe. Overfor denne magtgruppe er individet ganske ubeskyttet i samme grad, som den har diktatorisk myndighed. At sådanne politiske systemer ikke er „fred”, men „krig”, er selvfølgelig. Dette, at der inden for de såkaldte demokratiske lande forekommer stemmeret eller valgfrihed, har ikke været i stand til at kunne sikre en regeringsform, der kunne fjerne de diktatoriske restriktioner, påbud, indgreb i ejendomsret og formueforhold, som i alle lande er blevet gældende. Ligeledes har det vist sig, at fagforeningsbevægelser, arbejds giverforeninger, strejker og lockouter heller ikke har kunnet skabe fred inden for samfundene. Lønforhøjelse og prisstigning er jo blevet til en skrue uden ende, der ikke på nogen som helst måde garanterer trygheden hos deres ophav. Alt inden for de demokratiske stater er alt andet end demokrati, lige

så vel som alt indenfor de kommunistiske stater er alt andet end virkelig kommunisme. Er der ikke i de kommunistiske lande de samme klasseforskelle som i de demokratiske stater? Forekommer der ikke her en overklasse og en underklasse, en adel og et proletariat, der kan måle sig med den klasseforskel, der eksisterede under de store enevældskonger? Hverken demokrati eller kommunisme er mere det ophøjede ideal, de var tiltænkt at skulle udgøre ved deres start eller oprindelse. Derfor er de herskende politiske strukturer af i dag fra en idealistisk begyndelse efterhånden som før nævnt havnet i et styrt imod afgrunden, et styrt imod krig og lemlæstelse, et styrt imod et totalt ophør af virkelig kulturel manifestation eller skabelse, et styrt imod den „dommedag“, der allerede har begyndt at sænke de mest effektive diktaturstater i grus og givet deres ihærdige diktatorer en nedværdigende død eller udslettelse i form af mord og selvmord og deres håndlangere døden på krigsforbryderskafottet.

12. KAPITEL

Hvorledes diktaturet overvinder både religion og den materialistiske videnskab

Men nu må man ikke tro, at den samme skæbne ikke vil ramme andre totalitære systemer og deres ophav, hvis ikke der indtræder en ændring i deres indstilling til fordel for sand demokrati eller sand kommunisme. Men rent bortset herfra kan det ikke bestrides, at der er fart i udviklingen. Diktaturprincippetets kvælende blækspruttearme med sine sugeskåle omslynger alle stater og individer i dette øjeblik, uden at man i virkeligheden vil gøre sig denne sandhed klar. Thi disse sugeskåle placerer sig som uskyldige, uundgåelige nødforanstaltninger, såsom „valutapukler”, varemangel, prisforhøjelser, lønkampe, strejker, lockouter og arbejdsløshed. Disse dødbringende sugeskåle tvinger så igen regeringerne, ligegyldigt om disse er demokratiske eller kommunistiske, til diktatoriske foranstaltninger med hensyn til adgangen til bolig, varme, lys og klæder, til befordring, udrejsetilla-

delse, til salg og køb af varer. Hertil kommer så det vældige forbrug af statens penge til diktatoriske militære opbud, en helst altbeherskende hær og flåde med tilhørende kostbart flyvevæsen. Sukkende og stønnende under dette diktatoriske åg, som almenheden har fået foregøglet som sand demokrati eller sand kommunisme, afføder dette en forstærket opblussen af „nationalismen” eller dyrkelsen af sin egen stat på bekostning af hensynet til andre stater. Og med den svækkede tillid eller vildfarne indstilling til det virkelige demokrati er banen mere eller mindre fri til diktaturets totale fremmarch. Censur for tale, tanke og ånd begynder at lukke af for de sidste rester af personlig frihed. Diktaturet bliver komplet. Og hele denne udvikling af diktatur er ikke mindst blomstrende inden for de kristne stater og praktiseres i høj grad af væsener, der er døbt i Faderens, sønnens og den hellige ånds navn. Det er rigtigt, at denne udviklingsproces ikke har været ønsket og i virkeligheden heller ikke i dag er ønsket af folkene der, hvor de ikke ligefrem af opflammende propaganda i diktaturets favør bliver suggereret. Den er noget, der finder sted trods menneskenes

bestræbelser efter at have villet skabe demokrati eller kommunisme. Den er noget, religiøse såvel som politiske kræfter endnu ikke har kunnet råde bod på lige så lidt som den materielle videnskab.

13. KAPITEL

Ingen som helst nationalregering
kan råde bod på miseren

En regering i et enkelt land kan let bevise sin uskyldighed og hjælpeløshed i diktaturets fremadskridende udvikling. Den kan jo ikke gøre ved, at de eller de af de andre stater ikke vil lukke op for deres overflødige beholdning af eventuelle brændstoffer, olie, kornstoffer eller andre livsvigtige produkter uden på de eller de hårde eller uoverkommelige betingelser. Nævnte regering har derfor ikke anden udvej end netop at diktere sit eget lands borgere til at indskrænke deres forbrug af livsfornødenheder til de sparsomme kvanta, der er adgang til igennem landets egen beskedne valuta og selvforsy-

ning. At denne indskrænkning kun kan ske ved diktatur, rationering, varekontrol etc. er selvfølgelig. At der herved skabes vældige indhug i borgernes personlige frihed og ejendomsret i form af restriktioner, der er skrigende imod den demokratiske politik og borgerbeskyttelse, der ellers indenfor en vis tidsepoke har været gældende, er selvfølgelig. Det var i denne tidsepoke, at de nugældende kolossale videnskabelige, tekniske og kemiske fremskridt blev gjort, som nu må stagnere grundet på den voldsomme nationaliseringspolitik og overdrevne fædrelandsdyrkelse bag gigantiske isolationsmure af voksende militært opbud, som nationalstaterne hver især indkapsler sig selv i. At denne isolation eller indkapsling af nationalstaterne må blive en forkalkning eller tilstopning af det internationale samkvem mellem staterne, der efterhånden var blevet en livsbetingelse, turde vel her være synligt som en urokkelig kendsgerning. At denne forkalkning ikke kan fjernes ved en endnu mere effektiv isolationspolitik eller indkapsling af nationalstaten i form af en endnu større fædrelandsdyrkelse og voldeligt militært opbud kan jo kun være lige så selvføl-

geligt. At det samlede internationale jordmenneskelige samfundslegeme vil reagere voldsomt imod denne dødbringende forkalkning i sit indre er kun, hvad der er blevet til urokkelig kendsgerning igennem den verdenskrig, der begyndte i 1914 og som først kan standses den dag, der opstår et internationalt, demokratisk lov- og retsvæsen, udstyret med magt til at nedbryde alle national-militære isolationer og dødbringende fædrelandsforgudelser. Indtil da vil nationaliseringerne kun kunne give deres befolkninger frihedsberøvelse, restriktioner eller livsledebefordrende indgreb på alle tænkelige felter.

14. KAPITEL

Det store flertals vildfarelse

At masserne i deres uforstand og skuffelse vil reagere revolutionært imod dette styrt imod afgrunden, imod den frihedsberøvelse og lavere levestandard, som deres regeringer, grundet på livsbetingende nødvendig-

hed, må opretholde, er naturligt. Den store hob tror, at det blot drejer sig om fagorganisation og lønforhøjelse og tilslutter sig politiske partier, der i særlig grad har efterfølgelse af private initiativer eller foretagender til fordel for statsovertagelser af alle produktioner og forstår slet ikke, at denne udskiftning ikke er løsningen, selv om den engang i fremtiden, når menneskeheden på en helt anden måde er modnet dertil, vil finde sted. Den forstår heller ikke, at alle vanskelighederne vil være de samme under en hvilken som helst nationalregering, der så end måtte sidde inde med magten. Diktaturet vil stadig i større eller mindre grad være fremtrædende. Det styrer imod kultursammenbrud og frihedsberøvelse, som menneskene inden for de demokratiske lande af i dag er ude for, og borgerne i de totalitære stater allerede vander sig i, og som har lagt så mange af Europas kulturcentre i ruin og sendt millioner af mennesker til tortur, invaliditet, slaveri og gaskamre, kan ikke standses hverken ved strejker eller lockouter, krige, traktater eller overenskomster af nogen som helst art. Heller ikke prisstigninger eller lønforhøjelser tæller

noget som helst i dette store spil. Miseren bunder, som vi før berørte, slet ikke i virkninger, som disse foranstaltninger kan være nogen som helst modgift imod. Tværtimod, disse foranstaltninger kan kun gøre ondt endnu værre.

15. KAPITEL

Hvad menneskene i første omgang må gøre

At menneskenes store materielle kunnen, deres beherskelse af naturens eller elementernes kræfter, deres høje materialistiske videnskab ikke har kunnet forhindre dette deres fald imod afgrunden, imod al personlig frihedsberøvelse, mod trældom og slave-lenkning, imod armod, sult og sygdom, imod håbløshed og livslede, er idag en fundamental kendsgerning for en hvilken som helst forsker, der virkelig kan tænke, høre og se.

Men hvad skal menneskene da stille op imod denne uhyggelige kendsgerning, inden

det bliver for sent? Den første betingelse er naturligvis, at de i stedet for at jage efter at sætte løn- og prisstigningsskruen i glødende sving eller hvirvel, må standse op, læse, lytte og tænke. Hele deres oplevelse af mørket, deres krigsåg, trældom og frihedsberøvelse skaber jo følelser eller fornemmelser af livet, der viser, at menneskene i sig selv er noget ganske andet end sten, vand og luft, og at der således er mere til mellem himmel og jord end netop materien. Men hvorfor så tro, at man kan leve uden at have kendskab til dette „Noget”, der ikke er sten, vand eller luft, det „Noget”, der ikke er kødet, blodet eller sanserne, men derimod udgør det „Noget”, der oplever mørket eller miseren igennem sanserne? Når denne misere eller menneskehedens mentale krise er en kendsgerning, er det også en kendsgerning, at der er „Noget”, der oplever denne krise, „Noget”, der græder, er syg og ulykkelig over sin mørke skæbne. Kan stenen, vandet eller luften græde over sin skæbne? Kan disse foreteelser overhovedet have skæbne? Vandrer de ikke i et løvbundet kredsløb? Må stenen ikke smelte, vandet fordampe og luften fortætte

sig ved særlige temperaturforandringer? Materien kan hverken le eller græde over sin tilstand. Tror man ikke, det er på tide, at man begynder at lære at forstå, at evnen til at føle lidelse og lykke i sig selv er en afsløring af „Noget”, der står over materien, og overfor hvilket materien blot eksisterer som et materiale for livsoplevelse? Og tror man ikke, at dette „Noget” lige så vel kan bruge materien til materiale for skabelsen af livslykke, som det kan bruge den som materiale for skabelsen af ulykke og livslede?

16. KAPITEL

Menneskehedens frelse er ikke et vare- eller pengeproblem, men et psyke-problem

Er det ikke skrigende forkert at opretholde et statsstyre, indenfor hvilket intellektuelle mennesker, der i mange henseender allerede er genier, skal jages rundt som en flok umælende dyr, som en flok får eller gæs,

af en altbeherskende slavepisker eller en gruppe af slavepiskere, der igennem deres mentale struktur og væremåde afslører sig som intellektuelle eller åndelige undermålere? Væsener, der offentligt i ord eller handling åbenbarer, at de „hellere vil leve én dag som løve end hundrede dage som lam”, har urokkeligt afsløret sig selv som mentale undermålere eller sinker på et plan, hvor man skaber humanitet, kultur, fred og lykke. Er det ikke en kendsgerning, at et sådant væsen hører hjemme hos de vilde skalpe- eller hovedjægere?

At den intellektuelle menneskehed er sunket ned til i visse tilfælde at lade sådanne skalpe- og hovedjægere, enten som enlige diktatorer eller som diktatoriske magtgrupper, skalte og valte med dens liv, sjæl og ånd, måtte uvægerligt føre til en kulturødelæggende dødsepoke som den, samme menneskehed i dag i store områder vander sig i, sukker og stønner under. Tror man ikke, det er på tide, at man begynder at forstå nødvendigheden af at lære tanke- og sjælelivet at kende, lærer at kende de levende væseners mentale struktur, lærer at indse, hvordan man skal tænke, hvordan man skal

føre vilje eller lærer at forstå, hvad forholdet imellem os selv og andre levende væsener betyder? Skal dødssfæren blive endnu mere drastisk eller skrigende? Har vi ikke set, hvorledes det er gået de første fremtrædende skalpe- og hovedjægerdikterede lande? Skal de ellers så fornuftige og i demokrati fremskredne lande nu gå samme vej, lade sig indkapsle i en ring af hemmeligt politi, censur og frihedsberøvelse, koncentrationslejre, gaskamre og slavearbejde til fordel for en vanvittig eller sadistisk skalpe- og hovedjægermentalitet? Ja, sukker og stønner de nævnte lande ikke allerede under diktaturets første forberedende arbejde, dets første frihedskvælende dunster? Hvad er restriktioner, valuta- og varekontrol, toldmure og pasvisum etc.? De er de årsager, der under nødvendighedens og uskyldighedens kåbe eller maske overalt nu tvinger diktaturet frem i folkebevidstheden ganske uafhængigt af, hvilken regering de så end måtte sidde inde med. Det er de samme restriktioner, der beforder den overtro, at den demokratiske regeringsform har spillet fallit, og at kun diktaturet må være at foretrække. Man mener således, at kun

en „stærk mand“ kan råde bod på miseren, bringe nationen på fode og give personlig frihed og velfærd til alle. Så hylder man den „stærke mand“. Og så begynder - ikke menneskenes frigørelse - men en vældig jagt på skalpe og hoveder, en jagt på alle og enhver, der vover at have en anden mening eller tanke end diktatorens. At vejen nu uafvigeligt går imod koncentrationslejre, tortur, slaveri, invaliditet, død og undergang for staten, folket og diktatoren er kun, hvad der allerede er blevet en kendsgerning for verden igennem alle de totalitære stater, der idag kun er ruinhobe og mentalt kaos. Og er det ikke netop tillige en kendsgerning, at de stater, der i dag er længst fremme i det totalitære system, har endnu større og mere dybtgående personlig frihedsberøvende områder end de lande eller stater, der endnu til en vis grad ledes af ubeskadigede eller uforfalskede demokratiske principper, selv om disse principper ganske vist også er i skred eller forfald. Dette vil altså igen sige, at der i virkeligheden ikke eksisterer noget som helst nationalregeringssystem, der kan redde verden. Verdens frelse er ikke et spørgsmål

om national magtforøgelse. Den er ikke et vare- eller pengeproblem, men et psykoproblem.

17. KAPITEL

Alverdens stater forenet i én regering er verdens frelse

Der må således et helt nyt system til. Dette nye system er det, der er kernen i de største vises bevidsthed, og som var det oprindelige mål for den kristne verdensreligion, nemlig: menneskehedens fremtræden som „én hjord og en hyrde”. Dette vil igen sige det samme som, at alverdens mennesker, folk og racer uafhængigt af nationalitet må forenes i „én stat med én regering”. Uden denne indstilling hos alle nationers og staters mennesker vil der umuligt kunne skabes en verdensfred. Tiden er kommet, da menneskenes materialistiske viden og kunnen, deres industrialiseringsevne og befordringsmidler, ja, hele deres beherskelse af materien, der nu er af internationalt format, ikke mere kan få luft

inden for den enkelte nation eller stat. Den kan kun leve og ånde igennem „internationalisme”. „Nationalisme” vil således være en absolut ufejlbarlig kvælningsdød for et hvilket som helst folks videns og kunnens internationale format. Men da nationalstaterne hver især ikke desto mindre sætter vældige, spærrende grænseforanstaltninger, militær- og flådebaser, altødelæggende krigsopbud omkring sit domæne, måtte udviklingen uundgåeligt føre til sprængning af sådanne i „nationalistiske” forsteneringer isolerede „nationalstater”. Og det er denne „nationalstaternes” sprængning, der i særlig grad tog sin begyndelse i form af verdenskrigen 1914. Og denne sprængning vil ikke ophøre, før der ikke mere findes isolerede „nationalstater”. Verdenskrigen af 1914 er således ikke ophørt. Den eksisterer stadig og vil fremdeles fortsætte sin drastiske, bloddryppende dommedagsfærd hen over jorden, indtil en virkelig på et hundrede procent „demokratisk” magtprincipbaseret verdensregering er dannet. At der indenfor denne verdensregering eller dette internationale lov- og retsvæsen, som den udgør, ikke eksisterer „vetoret” eller udmeldel-

sesmulighed for nogen som helst nationalstat er en selvfølge. Dette betyder naturligvis ikke, at de folkenes nationale særpræg og traditioner, der ikke skader eller er en hæmning for andre staters velfærd, skal udslettes, tværtimod. Verdensregeringen er den absolut eneste form, under hvilken disse særpræg og traditioner såvel som de enkelte borgers personlige frihed og velfærd kan beskyttes og bevares. Det nuværende verdensanarki mellem staterne er menneskehedsens sande dødsfjende og får altså hele sin fulde næring og trivsel igennem den „nationalisme“ eller fædrelandsforgudelse og den heraf følgende krigsmæssige isoleringspolitik, som alle nationalstater af i dag betragter som et livsbetingende ideal. At de derved begår mord eller tilintetgørelse af deres indfødsret til det internationale verdensrige, som de i kraft af deres materielle videns og kunnens vækst ud over „nationale“ grænser og deres heraf udviklede internationale format er borger i, ligger endnu uden for den store almenheds horisont. Den forstår således ikke, at „nationalisme“ er kollektiv „egoisme“, medens „internationalisme“ er kollektiv „u-

selviskhed". Internationalisme udgør det sande kristne princip. Og kun igennem dette kollektive, uselviske princip i form af en verdensregering eller et internationalt demokratisk lov- og retsvæsen vil alle jordens slægter kunne velsignes.

18. KAPITEL

Åndsvidenskaben og freden

„Internationalisme" er således menneskehedens absolut eneste vej til udfrielse af mørket, til kultur, til frihed, til fred og lykke. Og da åndsvidenskaben udelukkende er en videnskab om menneskenes internationalisme, deres indbyrdes kosmiske broderskab, en beretning om fremtidsstaten eller verdensrigets struktur, kort og godt er en oplysning om alt det ved det levende væsens skæbne, som hverken den materielle videnskab eller den kirkelige religion har kunnet give menneskene, er det her synligt, at menneskehedens sande fremtidslykke udelukkende kun kan baseres på åndsvidenskab.

Dette vil igen sige en videnskab, der afslører livets mysterium og dets love, ikke som trosdogmer, men derimod som sammenhængende logiske tankerækker, der for intelligensen gør alt broderskab imellem nationer, racer og individer synligt som en livsbetingende selvfølgelighed. Menneskets tilegnelse af denne indsigt i livets eller det levende væsens kosmiske analyse er det eneste, der kan fuldende den kultur eller hjertets dannelse, der får mennesket til at fremtræde i „Guds billede efter hans lignelse”. Og med et verdensomspændende samfundslegeme af væsener eller celler er julebudskabets forjættelse sket fyldest. Den varige fred lyser ud over jordens kontinenter og have.

ÅNDSVIDENSKABENS NØDVENDIGHED

NÅR MENNESKEHEDEN SABOTERER MILLIONER AF SINE EGNE LIVSCELLER

1. kap. Situationer i hvilke den akademiske lærde kun er „lægmand” 33
2. " Hvorfor erkendelsen af den åndelige verden ikke kan accepteres af videnskaben 35
3. " Der er mere til mellem himmel og jord end sten, vand og luft 38
4. " Når man har forladt de levende fakta for at leve på de døde ... 40
5. " Mål- og vægtfacitter kan ikke være fyldestgørende basis for virkelig livslykke 41
6. " Hvad der i dag er menneskeheds sande ulykkesårsag 43

7. " Kun en virkelig tanke- eller
åndsvidenskab kan genoprette
menneskehedens sjælelige eller
åndelige stabilitet 45

KOMMUNISME OG DEMOKRATI

- 8.kap. Hvad „videnskab“ er 47
9. " Menneskeheden befinder sig i
et styrt imod diktaturet 48
10. " Hvad sand demokrati og sand
kommunisme ikke kan være,
og hvad de er 51
11. " Hvorledes demokrati og kom-
munisme er blevet det modsatte
af, hvad de var tiltænkt 53
12. " Hvorledes diktaturet overvinder
både religion og den materialis-
tiske videnskab 56
13. " Ingen som helst nationalrege-
ring kan råde bod på miseren . 58
14. " Det store flertals vildfarelse . 60
15. " Hvad menneskene i første om-
gang må gøre 62

16. " Menneskehedens frelse er ikke
et vare- eller pengeproblem,
men et psyke-problem 64
17. " Alverdens stater forenet i én
regering er verdens frelse 68
18. " Åndsvidenskaben og freden 71